

HET WELKOM SCHANDAAL

DOOR P. H. RITTER Jr.

IX

TERVOOREN schelt aarzelend aan, bij het huis aan de Oude Haven. Hij loopt den knecht, die hem opendoet voorbij, diep in gedachten, en wordt opnieuw verbijsterd en overmeesterd door de pracht der woning. — Deze tapijten, waarin de voet wegzinkt, deze rijkdom van schilderkunst, aan alle kanten om hem heen, het heeft hem, hij moet dat nu, nu hij als richter op gaat treden aan zichzelf bekennen, altijd dat gevoel van minderheid gegeven waardoor zijn schoonvader, de man der onberekenbare stemmingen, der onverhoedsche grillen en manieën, telkens weer overwon. Wat gaf het, of men precies en correct was in zijn gedragingen, of men een ambtelijke nauwkeurigheid vertoonde, die voorbeeldig was, of men zijn leven opbouwde naar soliede beginselen, — deze zwijgende pracht, deze achtelooze, hooghartige allure, die men niet verkreeg, maar die men had, sloeg al de waarden, die men in zichzelf respekteerde, lam. — Wat kon hij uitrichten, al had hij dan de burgemeesterlijke machtiging in zijn zak?

Hij loopt de belooperde gang met haar met warme kleuren overtoegen wanden door, en gaat den tuin in om zich te bezinnen. — Hij gaat, zwijgende, strakke gestalte, de dienstportefeuille nog onder den arm, onder de rozenhagen en langs de geschoren, geurende gazons, hij overweegt en zint over het pijnlijke geval, over den zwijgenden hoon der raadsleden, die zich concentreerden op zijn persoon, over de aanstaande ontmoeting met zijn schoonvader, hoe hij met hem zal beginnen, welke methode hij zal aanwenden. Hij gaat, en peinst, — en hij schrikt op, als hij aan het eind van den tuin, op de marmeren bank, waarheen de kleine Cupido zijn peilen richt . . . een eenzame vrouwengestalte, ziet, het hoofd op de handen, blijkbaar ook in gedachten. — God, hoe is Clara zoo eenzaam hier? Even blijft hij wachten, verzonken in het glanzende blond der welige haren, die goud vloeiend zijn in de zon. —

— „Clara,” zegt hij, en hij komt naast haar, legt zijn hand op haar schouder, en noemt weer haar naam. Verder komt hij niet. — Want zij richt zich langzaam op, bevrijdt zich van zijn aanraking, en ziet hem koel in de oogen.

„Clara,” zegt hij, nòg eens, onthutst. „Clara, ik zòcht je, maar ik dacht niet, dat je hier . . . Clara, we moeten rustig praten. Dàn, met een zenuwachtigheid, die zij nog niet van hem kende. Clara, het moèt, we kunnen niet wachten, — de situatie moet gered — ook voor den naam van je vader zelf, voor ons, voor de familie . . .”